

*Álomba szenderül most az idő,
görbe pálcáddal intettél
a megfagyott holdra a tó tükrén
sziluettek gyilkosa jó.
És a könnyek az arcomon,
és a szánkók a kis tavon...
Elbűvölnek Alice.*

*Én eltűnök csendben, a nevedben,
de neked még várnod kell rám
túl az óceánon... A mélyén lenn
egy öreg hajó roncsa, lám
fűhajad mossa a dagály!
Az eső ablakomra száll,
és a jéggel teli pohár...
Nem feledlek Alice.*

*Szíven üt minden egyes ketyegés,
óráim karjaidban pihen.
Csónakot ringat a hullámverés,
kezed torkomra pengét fen.
Köteled, amely rég ide kötött
elszakadt, s a móló ellökött...
A csókok és a tébolyom között,
gyönyörűen a sirtenger fölött
lebegsz. Beléd temet kezem
minden titkot. Ha elveszem
majd végleg az örületben,
korcsolyázok a neveden
és elcsúszok a jegeden
újra meg újra...
Hisz ha
beszakadok, te
vársz engem
ott lenn,
Alice.*

*előző este azt álmodtam hogy álmodom rólad
az ablakból bámúltam ahogy a mezőn vetkőzől
ledobva a lila alkonyatot kibontva hajad
rózsakoszorús ében fürtjeit ahogyan fürdöl
a hálószoba kiszűrődő arany fényeiben
s megtörülközől a hangoktól nedves levegőben
a távolban egy kivert sebzett kutya csaholása
a száraz talaj egy lassan szívárgó csapból iszik
a házad alig látszik elvész a sűrű homályba
ahogy magába szívja a párát kormosra izzik
a nyári esten fény szüremlik át és ajtó nyílik
egy sárga macska oson ki a hallból végigsiklik
az éjjel csillagszőnyegén a sötét műhely felé
a cseresznyefa bágyadtan sóhajtozza illatát
hallom pezsgőd halkán kitörő habzó nevetését
látom rajtad a finom levendula orchideát
érezem hajadba bújását csípődre feszülését
a karnevál rézszín húrjait lassan por lepi el
köhögve zengnek a folyónál göthös dicsfényvel
és borbús bendzsó tangó táncol a tornácom elé
és te is járod egy fekete nyárfa árnyékában
és én csak nézlek ahogyan eltűnsz az éjszakában
nézlek ahogyan eltűnsz
nézlek ahogyan eltűnsz
nézlek ahogyan eltűnsz*

...

*A Pokol a magasban és a Menny alatta,
odaveszett az összes fa.
A halk eső suttog, lány hangja elringatja
a hat láb mélyen szunnyadókat.
A levelek rám hullanak minden évben
és senki sem tudja, hogy elmentem...*

*Vonj be arannyal és öltöztess fel sötétbe,
majd rejts el a temetőbe!
Sír a nyugalom, teli Hold vár minden este,
és a fényében fürödhettek.
A levelek eltemetnek minden évben
és senki sem tudja, hogy elmentem...*